

Благодаря и на снаха ти, дето ме почерпи, ето даръ за нея.

И той пусна въ шепата на снахата ржка жълтици. Погледна къмъ чердака и довърши:

— Нека дойде сега твоята дъщеря. Да ми цѣлува ржка и нея да я дарявамъ. Нали знаешъ женитѣ си завиждатъ.

Отиде домакина, помоли дъщеря си да почерпи гостенина и да му цѣлува ржката. Разсърди се хубавата Ангелина, не иска да слѣзе премѣнена като булка при такъвъ страшенъ пияница.

Чу и тия думи Марко и повече се разсърди и повече драго му стана. Гледай ти храбро девойче. Поусмихна се той, позамисли се. Спомни си студенитѣ, пусти стаи на своя дворецъ, спомни си, че е самъ и никжде си нѣма никого. Погледна отново момичето и пошепна на Шарко:

„Слушай, Шарко, що искамъ да направя. Нали си, Шарко, неподкованъ: не знамъ дали можешъ двама да носишъ. Хареса ми дъщерята на Яна. Ще я открадна. Хемъ дето ми се присмива и иска да смъкне булото за да дойде при мене, хемъ дето много ми харесва.

„Ако ти харесва, открадни я, поклати глава Шарко и удари кракъ. Ще ви понесе и двамата, макаръ, че съмъ неподкованъ“.

А хубавата Ангелина се преоблѣче въ ежедневнитѣ си дрехи и слѣзе да цѣлува ржка. Царевича подаде ржка пълна съ жълтици. Посегна съ другата и прихвана момичето. Докато другитѣ видятъ, той я сложи задъ себе си. Шарко препусна, обезумѣлъ отъ радостъ. Прескочи оградата на двора и литна по бѣлия пжтъ.

Късно вечерята стигнаха въ Прилепъ.